

Lauren Levine, Ph.D.

Pina Bausch and the interweaving of trauma, creativity and mourning

In the documentary, *Piña*, Wim Wenders homage to Pina Bausch, dancers collide and fall in unexpected ways. Past and future collapse, as the film transports us right into the intensity of the present. And time falls away. It's violent, erotic, immersive. Central to Bausch's surreal, impassioned dance is the shock! of trauma, its violence, and haunting residue. There is a deep embodied connection between dancers and audience, reminiscent of the essential porousness, shared vulnerability, and psychic collisions between analyst and patient.

In this presentation, I will focus on the intersection of trauma, creativity, and mourning, in describing my work with Stefan, a talented, intuitive artist, an immigrant who left his homeland in early adulthood searching for a freer life, desperately seeking a safe space, free from the intergenerational trauma that haunts him. I will build on Steven Cooper's recent work on the centrality of mourning in moving from dissociation to aliveness, creativity, and the capacity to play in analysis. This mourning of unavailable or traumatizing objects entails the gradual metabolizing of shame through the analytic process, shame that fuels the repetition of old, painful patterns. Then, there is a potential opening to new enlivening object relationships, and deeper, more sustained levels of trust and intimacy.

However, this is, of course, a challenging nonlinear journey, as Stefan and I encounter multiple ghosts from both of our pasts, and traverse numerous migratory paths together. Although Stefan desperately wanted to feel more awake, less haunted, more embodied and alive, reminiscent of Laplanche's notion of radical alterity, there is both a desire for security, a wish to be recognized and deeply understood, and a profound dread of allowing me to enter his shame-filled internal world.

Lauren Levine, Ph.D.

Pina Bausch , η συνένωση του τραύματος, της δημιουργικότητας και του πένθους

Στο ντοκιμαντέρ, Ρίña, ενός φόρου τιμής του Wim Wenders στην Pina Bausch, οι χορευτές συγκρούονται και καταρρέουν με απροσδόκητους τρόπους. Το παρελθόν και το μέλλον γκρεμίζονται, καθώς η ταινία μας μεταφέρει ακριβώς στην ένταση του παρόντος. Και ο χρόνος εξαφανίζεται. Αυτό είναι βίαιο, ερωτικό, καθηλωτικό. Κεντρικό στοιχείο στον σουρεαλιστικό και παθιασμένο χορό της Bausch είναι το σοκ του τραύματος, της βίας του και των στοιχειωμένων απομεινारीών του. Υπάρχει μια ενσάρκωμένη βαθιά σύνδεση μεταξύ χορευτών και κοινού, που θυμίζει την ουσιαστική πορώδη, αμοιβαία ευαλωτότητα και τις ψυχικές συγκρούσεις μεταξύ αναλυτή και ασθενούς.

Σε αυτήν την παρουσίαση θα επικεντρωθώ στο σημείο τομής του τραύματος, της δημιουργικότητας και του πένθους, περιγράφοντας τη δουλειά μου με τον Στέφαν, έναν ταλαντούχο, διαισθητικό καλλιτέχνη, έναν μετανάστη που άφησε την πατρίδα του στην πρώιμη ενηλικίωση αναζητώντας μια πιο ελεύθερη ζωή και απεγνωσμένα έναν ασφαλή χώρο, απαλλαγμένο από το διαγενεαλογικό τραύμα που τον στοιχειώνει. Θα βασιστώ στην πρόσφατη δουλειά του Steven Cooper σχετικά με την κεντρική θέση του πένθους στη μετάβαση από την αποσύνδεση στη ζωντάνια, στη δημιουργικότητα και στην ικανότητα να παίζει κανείς στην ανάλυση. Αυτό το πένθος για μη διαθέσιμα ή τραυματικά αντικείμενα συνεπάγεται τον σταδιακό μεταβολισμό της ντροπής μέσω της αναλυτικής διαδικασίας, μιας ντροπής που τροφοδοτεί την επανάληψη παλαιών, επώδυνων μοτίβων. Στη συνέχεια, υπάρχει ένα ενδεχόμενο άνοιγμα σε νέες αναζωογονητικές σχέσεις αντικειμένων και βαθύτερων, πιο σταθερών επιπέδων εμπιστοσύνης και εγγύτητας.

Ωστόσο, αυτό είναι, φυσικά, ένα γεμάτο προκλήσεις μη γραμμικό ταξίδι, καθώς ο Στέφαν και εγώ συναντάμε και οι δύο πολλά φαντάσματα από το παρελθόν μας και διασχίζουμε μαζί πολλά μεταναστευτικά μονοπάτια. Παρόλο που ο Στέφαν ήθελε απεγνωσμένα να αισθάνεται μεγαλύτερη επαγρύπνηση και να νιώθει λιγότερο στοιχειωμένος, περισσότερο ενσυνείδητος και ζωντανός, θυμίζοντας την έννοια του Laplanche για τη ριζοσπαστική ετερότητα, υπάρχει τόσο μια επιθυμία για ασφάλεια, ένα όνειρο να αναγνωριστεί και να γίνει ουσιαστικά κατανοητός, όσο και ένας βαθύς τρόμος να μου επιτρέψει να μπω στον γεμάτο ντροπή εσωτερικό του κόσμο.